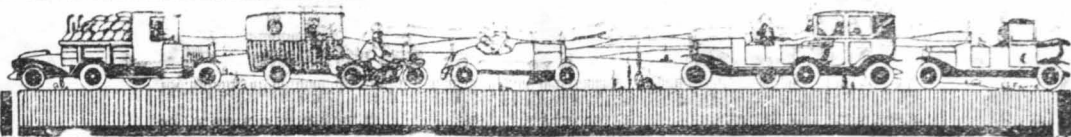

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομικής τιμολόγησης» που το δρασμάς 4
 Η αδιαφορία υπερτιμολόγησης των παρὰ τῶν ὑποπροκαταβολῶν ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποσταλλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδυασμένη ὑπὸ δικαιώματα κριτικῆς ἐκ δρασμῶν πέντε εἰς γραμματικὸν ἢ κινητὸν χαρτόσημα, ἀσθενέστε τιμῆς.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν διὰ ἐπιθυμίαν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ τὸν διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν διὰ δεχόμεθα τὸ ἀντίστοιχον συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον κ.λ. εἰς γραμματικὸν ἢ κινητὸν χαρτόσημα, ἀσθενέστε τιμῆς.

Ν. Ἀτίθασον. Μᾶς γράφετε :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», παρεχόμενος εἰς παρακαλῶν ἔν μισθὸν τεμάχον διὰ τὸ κατώτερον ποῦμα μου, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν σου. Τοῦτο δὲ ἤθελα μ' εὐχαριστήσῃ, βλέπων τὸ ποῦμα μου — ἔνεκα τοῦ ὅποιον ἀνεκτὸν χρόνον διίσταμαι ἐσπατάλησα — εἰς τὴν στῆλην τοῦ ἀγαπητοῦ μου περιοδικοῦ.

Ἰσοῦ τώρα καὶ τὸ ποῦμα ποὺ στέλνεις :

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΤΙΚΙΑΣ

Δὲν κλαίω τὴ μάνα ποὺ τὸ γυρὸ δὲ θὰ τὸν ἔναλθα, οὐτὲ τὴν ἑρμηνείαν ἀδερφῆ πόθου τὴ σκέπη βάφει, δὲν κλαίω τὴ χήρα πῶμινε μὲ ἀγρόνιο παιδί, μὴν κλαίω τὴν ἀγαπητικίαν ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κλάψῃ. Ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ φορεθῇ στὰ μαῖρα ἡ καφερό, μὴ πρέπει νὰ χαμογελά μὲ τὴν καρδιά καμμένη. Διὸν δὲν ἔχασε ! Κανεὶς δὲν τὴν παρηγορεῖ, καὶ μὲ τὸν πόνο μουτικὸν στὴν τάρα κατεβαίνει...

Καὶ τώρα, κ. Ἀτίθασε, ὅςδε λέμε μὲ πολλὴ λύπη διὰ τὸ ποῦμα αὐτὸ δὲν εἶναι δικό σου. Γιατί τὸ ἐπέλεξε ὡς δικό σου ; Γιατί τὸ ἀντιγράφετε καὶ τὸ ἀντιστοιχίζετε ; Ἰσοῦ θὰ εἴχατε ἐρωτησῇ, τὰ ὅποια καλὸν εἶναι νὰ μείνουν ἀνεκτὸν. — Ι. Κ. α. ρ. ... Καπνιστοῦν (Σιδηροκαταρτῶν). Μᾶς γράφετε στὴν τόσο εὐγενική καὶ τόσο συγκινητική ἐπιστολή σας :

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Δὲν μπορῶ μὲ λόγια νὰ ἐκφράσω τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου σπέννα σὲ σένα, ποὺ μοῦ χαρίζεις φῶς, γλυκύτητα, ὅταν σὲ παίρνω, ἐδῶ, στὸ μονότονο χωρὶς ποὶ βροσκιασὶ καλὸν στὰ σύννεφα. Ὄχι δὲ διὰ τὴν βοήθειάν σου μὲ γέροντες σὲ αἰώνιο κόπωση. Εἶνε τώρα τέσσερα χρόνια ποὺ σὲ διαβάζω καὶ εἶμαι δὲ πῶς πολὺ μὲς θεσπίζω γιὰ μένα, ποὺ σὲ φιλάω μὲ θρησκευτική εὐλάβεια. Ἀπὸ τότε μοῦ φύτεψε τὴν ἐλπίδα νὰ προσφύρω καὶ γὰ κατὰ ἔστω κ' ἔνα μικροῦσσο λουλουδάκι, στὴν μωρομένη σου ἀνθοδέσμη, κα' ἀρχισα νὰ γράφω, νὰ γράφω ἀτελείωτα, στίχους, τὴν ἀξία τῶν ὁποίων σήμερον προσφέρω στὴν κρίσι σου καὶ θὰ εἶμαι πολλὸ εὐτυχὴς ἐὰν μπορέσουν νὰ βροῦν κάποια θεὸς. ἔχει μέσα. Μὲ τὴν ἐλπίδα διὰ τὸ ἔχω ἐνδοκίαν ἀπαντήσας σε, διατελὼ μὲ ἑξαρετικὴν ἀγάπην, κ.λ. Γιὰ τὰ τόσο θερμὰ λόγια σου πολλὸ-πολλὸ σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ στίχοι σου δὲν εἶναι ἐπιτυχῆς. Ἰσοῦ, παραδείγματος χάριν, ἐνα τῶν ποιημάτων σου :

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Πῶς τὴ θεία τὴ μορφή σου νὰ μπορέσω νὰ ξεχῶ, τὴν ὥρα καλονή σου γιὰ πάντα νὰ λησμονῶ. Ποῦ τὰ χεῖλιν μου μιλοῦσαν εἰς πανύγυρι ἐκεῖ καὶ γλυκὰ φιλία ζήτουσαν μὲ λαλὴ μελωδική. Ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ σὲ εἶδα κατὰ θέλω νὰ σοῦ πῶ, γιὰ σὲ τρέφω ἐλπίδα, νὰ τὸ ξεχῶς σ' ἀγαπῶ. Τώρα εἶσαι καὶ μακριὰ μου, μᾶς χωρίζουνε βουνά, ἔχω γὰ παρηγοριά μου μάτια σου τὰ γαλανὰ. Ἀν καὶ θέλεις νὰ μοῦ μάθης καὶ τὸ πῶς νὰ εἶμαι ἐγὼ, κα' ἀπὸ ἔρωτα ἂν πάθης πέτα σὰν ποὺλὶ γοργό. Εἶμαι ποιητὴς στὰ ξένα ποὺ δὲ ἔρωσ πάντα ζῇ.

Ἐλα χεῖλιν μαρμαίνα νὰ ἐνωσῶμεν μαζὶ.

μέσ' τὸν ἔπνο μας βαθεῖ.

τὰ νῆα ἄς χαροῦμε.

Καὶ γλυκὰ ν' ἀγκαλιασθοῦμε, πρὶν καὶρὸς μας διαθεῖ. ὅςδε μὴρούμε ἐλκρινῶς, ἀγαπῶν καὶρὸς : Πρέπει κριτικὸς νὰ παύσῃ νὰ γράφει στίχους. Διαβάζετε ποίησιν, ἐφόσον σὰς ἀρεσκῇ. Εἶναι κα' αὐτὸ μὴ ἀπολαύει, μὲ τὴν ὅποιαν κακοποιεῖται τόσο καὶ τόσο ἀνθρώποι. Εἰμότε βέβαιον διὰ ὅ' ἀκούετε τὴ φωνὴν συμφορῆς καὶ δὲν θὰ δυσχερασθῇτε μαζὶ μας. — Ἀ. Δ. ν. Τὸ περιοδικὸν μας χωρὶς δικαιώματα κριτικῆς καὶ δὲν ἔλθῃ συνεπῶς δι' ὅτιν. — Ἐλκρινῶν Κ. α. ρ. δ. ν. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο» μου, μὲ πίκρανε. Δὲν περιμένα τέτοια ἀπογοήτευσι. Ὄχι, ἐγὼ σοῦ στέλνω καὶ ἄλλα νὰ δῆς, ἀλλὰ περιμένω νὰ μοῦ πῆς σὲ τί πράγμα ἦτο ἀντιποιητικὸ τὸ ποῦμα μου, νὰ ξερω νὰ διορθωθῶ. Δὲν εἶνε αὐτὰ μόνον δείγματα. Αὐτὸ τὸ προηγουμένο εἶνε ποῦμα ποὺ τὸ ἔκανα σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν, στὰ 1930 δηλαδή, νὰ ἐξηγηθῇ. Αὐτὰ δὲν εἶνε πολλὴ πρόσφατα. Ἀναμένο νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ γιὰ καθυστέρειρες ἔτσι ; Περιμένο μὲ καρδιά λυπημένη.

Μὰς λυπεῖ τὸ γεγονός διὰ ὅςδε στενοχωρησάμε, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ στίχοι σου δὲν εἶναι καλὸι. Τὰ ποιήματά σου στεροῦνται ἐμπνεύσεως, δὲν ἔχουν ἕνα ὁρισμένο μέτρο. Ἰδέες φτωγῆς καὶ πολυγραμμῆς, χιλιεπισπόμενες. Ἡ γνώμη μας εἶναι, κατόπιν αὐτοῦ, διὰ πρὶν νὰ πάμε νὰ γράφει στίχους, διαβάσετε Ἑλλήνας ποιητὰ καὶ ἐναδοκιμάσετε ἀργότερα. Δὲν εἶνε, δυστυχῶς, εὐκόλο πρᾶγμα ἡ ποιησις. Πολλοὶ γράφουν, ἀλλὰ λίγοι ἐπιτυγχάνουν. Ἰσοῦ τώρα ἐνα τῶν ποιημάτων σου, τὸ ὅποιον ἐκεῖ ἐλα τὰ λάθη ποὺ σὰς ἀναφέρουμε.

ΑΠΟΨΕ

Θυμῶσαι μὰ ἡμέρα ποὺ χάθη καὶ εἶνε ξεραμένη στὸν κῆπο σου. Ἦταν ποῖον. Σίναες ῥόδα μωρομένα. Θυμῶσαι αὐτὴ τὴ μέρα τὴν περασμένη κα' εὐτυχισμένη, τὰ λουλούδια στὴ σέρα σου νεράδια μου ἦταν ἀνθισμένα. Ἦταν ἀκόμα ποῖον, πέρα ἐρόδι' ἡ ἀνατολή, ποῖα τιτιβίζοντα καθαδιαστὰ πηγαῖαν στὴ βοσκή, γύρω στὴν φύση ἡ σιγαλιά. Μυσοκομῶνταν ἀκόμα. Ἦ ἀναισθητικὴ πρῶτὴ δροσὴ ἐνῶπι' τὸ χῶμα.

Ταῖνα ποῦχες μέσα στὴν σέρα ὁμοῦ σκορποῦσαν μεθυστικὰ κρατοῦσες μὲ ἀγκαλιά τὰ ῥόδα κοκκινάτα τὰ ἐστατικά ἦσαν ντυμένη μὲ χ' τῶν ἀρχαῖο ἀσπροσάξ - μαγεία ! κα' ὅπως ἀγκάλιαζε τὰ ῥόδα τὰ λευκά ἦσαν θεία ! Τὰ διὸ σου γαλᾶν μάτια σιγάζονταν μ' ἡδυστάθεια, κοιτοῦσες γύρω τῆς φύσεως τὸ σύνολο μ' ἀπάθεια, ἡ μοῦχες τῶν ξανθῶν γοιγῶν μαλλιών σου κα' αὐτὲς κυμά- (τιζαν).

Ἄπ' τὸ πρωῒν ἀεράκι. Κα' ἐριγοῦσες ἀπὸ τὴν δροσούλα, ἦσαν σερῖνα ἑσπια, ἡμίθεη βασιλοπούλα, τὰ χεῖλιν σου τὰ ἄλκα δούμα ῥόδα τραγοῦσα λέγαν ἄμεσος ἄδελφα μὲρὸς σου μὲ σταμνίσες, μὲ μάγευσες, καὶ σὺρθηκα στὰ πόδια σου καὶ φίλησα τὰ πεδία σου καὶ τοῦ χ' τῶνα σου τοῦ σὰς τὴν ὀλεντίστη ἀκρόβια, κα' ἐνὸ τὰ χεῖλιν μου ἀπὸ χαρὰ ἐτρέμζαν, νηθροῖα ἔσ' εἶσαι τοῦ ὀνείρου μὲ ἡ μαγεμένη βασιλοπούλα.

Ἀπόψε πόσα χρόνια ! Ποῦ νὰ πρωτοβυθῶ περᾶσαν ἔ' ἄνθα εἰς τὴν σέρα σου, ἀγαπημένη μου, μωροβόλουν, ἔ' ἄλκα χεῖλιν σου ἀπὸ τότε γιὰ πάντα μὲ ξεχάσαν.

καὶ ἄπ' ἄλλα ξένα χεῖλινά σου καὶρὸ (τώρα φίλιν τριγυρῶν, σὲ ἄλλων ἀγκάλιας περᾶς φῶς εὐ- (τιζομένη).

Βασιλοπούλα μου ἑσπια τὸ ὄνειρον (μου) ξεχάσμενη, Γυνὼν θυμῶσαι. Βάρα ποὺ τὴν (δένουν κίματ' ἀρρισιμένα κατῆρτησα ἄπ' τὴν ἀγάπην μου ποὺ (εἶνε προδομένη).

χωρὶς νὰ ξερω τί εἶνε χαρὰ, τί μέρα (ἐπὶ τὴν ἐσπιαμένη).

Καὶ ἦθα κα' ἄραξ εἰς τὴν ῥοδί (τῆς σέρας σου ἀποκατὸ Ἀπόψε !..

Καὶ περιμένο μὲ λαχτάρα νὰ γυρίσῃς (νὰ σὲ εἶδω).

Ἔστω ν' ἀκούσω τὴν λαλιά σου, νὰ (εἶδω τὰ μάτια σου τὰ διὰ, ποὺ μ' ἀφῆρες μονάχο ἐδῶ, βασιλο- (πούλα μου ὀνειρεμένη).

σερῖνα μου ἡμίθεη, μόνο γιὰ συμ- (φορῆς πλάσμενη).

Ἀπόψε !..

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
 ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κατεκία : Χαλάνδρι)

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἔστωρικὸν δι' ἔντος Ἀπρ. 200 II Ἔστωρικὸν Δολλάρια 6

Ἔστωρικὸν Δολλάρια 100 II Ἀμερικῆς 7

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ Βελγικὴν Κοινὴν ἐπὶ αὐτῇ συνδρομῇ σελίνα 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν

ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκονομικῆς» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλον Ἀπρ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΑΓΟΙ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγράφην συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καροπούλου, καὶ ἐν Βελγίῳ καὶ Κοινῇ δ. κ. Γεωργίου

Ἀντωνίου, Β. Ρ. 445, Elisabethville, Congo Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται αἱ ἐνδιαφερόμενοι.